

החוקר, ידידה של אשת החשוד, חשף את

הצלה ברגע האחרון

כ־30 ימי־חקירה, יכול היה ראש צוות החקירה לדווח לתורגמן: "האיש בשל להודאה".
ואמנם, ימים אחדים אחר כך הודה דני חנוך ברצח אביו פינחס חנוך. היום, אחרי שדני שוחרר ממעצרו וכתב־האישום נגדו בוטל, הוא מתקשה להסביר מדוע הודה בפשע הנורא של רצח האב. דני מודה כי לא הוכה על־ידי השוטרים. אמנם לאחד העיתונאים הוא סיפר שקיבל "שתי סטיירות, אבל זה לא נורא". אחר כך ויתר גם על סיפור הסטיירות. לדברי דני, "לא יכולתי לעמוד בלחץ, אני לא רגיל להיות בבית־סוהר. החקירות שיגעו אותי, השוטרים הפעילו עלי לחץ פסיכולוגי. לא הייתי יכול עוד להיות בתא הזה. גם האולקוס

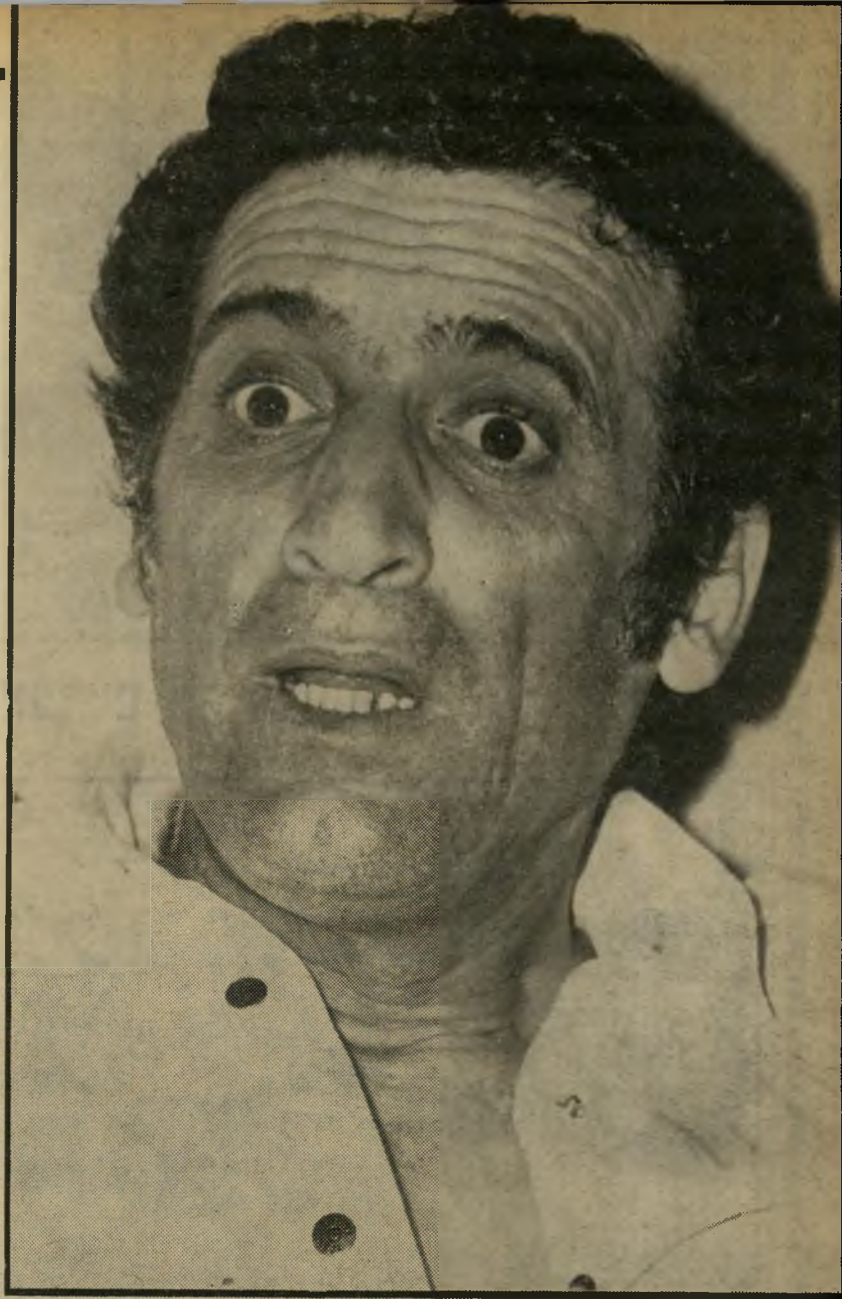
שגילה את הגוויה, וכן סתירות בעדותו של דני, לגבי מעשיו בשעות שלפני הרצח, הגראות עתה כמעט בלתי משמעותיות, הובילו להחלטה: לעצור את דני בחשד כי הוא רוצח אביו.
דני נעצר הובא בפני שופט שהאריך

הנרצח
פינחס חנוך, מוכר סיי גריות מוכרות, מלווה בריבית קצוצה וסוחר סמים. והרוצח התעלל בגווייתו, בדירתו הקטנה בבת גלים.

את מעצרו כמעט אוטומטית ב־15 יום. במשך כל זמן חקירתו טען דני כי אינו אשם. כשתם מועד המעצר הוא הוארך בעוד 15 יום. כשתמו 30 הימים אישר היועץ המישפטי לממשלה, הפרופסור יצחק זמיר, בקשת מעצר ל־15 יום נוספים.
דני נכלא בתא־המעצר הקטן של נקודת המישטרה בנמל־חיפה. מאוחר יותר טען דני, כי תנאי המעצר קשים במיוחד. האמת היא שתא־המעצר, ליד שער הגמל, קרוב מאוד למקום שבו נהג פינחס למכור את הסיגריות האמריקאיות שלו. אינו שונה שתאים בכל בית־מעצר אחר בארץ. ארבע מיטות ברזל, מיוון קרוע על כל מיטה, שתי שמיות מעופשות לכל עציר, מחראה קטנה בקצה התא וריח חריף של לינול. בדרך כלל מוחזקים בתא־מעצר זה אותם שנעצרו בנמל. דני הובא למקום במיוחד, כדי שיהיה בבודד.

בשל להודאה
דני נחקר על־ידי חמישה אנשי צוות החקירה במשך 16 עד 18 שעות ליום. אנשי הצוות היו מתחלפים ביניהם ומותרי רים את דני לבדו רק במשך שש השעות ההכרחיות לשינה. בשלב מסוים אחרי

החשוד ששוחרר

דני חנוך, המעיד על עצמו שהפסיד את כל רכושו במשחקי־קלפים, שוחרר אחרי 55 ימי־מעצר כחשוד ברצח אביו. דני שוחרר אחרי שאחד מחוקריו גילה, שההודאה עליה חתם הוכתבה לו וכי השיחזור שאותו ערך בפני המצלמות בדירת אביו שנרצח, בייט.

וי זמרי מרחב חיפה כאילו אחוזים תזוית כימים האחרונים. קרה להם דבר המהווה סיוט לכל שוטר, בכל אתר ואתר. חשוד ברצח, הוודה באשמתו, התי גלה לפתע כחף מפשע.
ואם בזאת לא די, הרי שהפרשה כולה פילגה את שוטרי חיפה וקציניה לשני מחנות יריבים. המחנה של מפקח (מקביל לסגן בצה"ל) ישראל מירחי, ראש צוות החקירה המיוחד, שהוקם לחקור את רצח הישיש פינחס חנוך, ומחנהו של רס"ל מרדכי דוויק, חבר אותו צוות ומי שפוצץ את הפרשה כולה.

בחודש אפריל גילה, לדבריו, דני חנוך בן ה־46 את גופת אביו, פינחס בן ה־81, שרועה על הריצפה בדירת החדר של האב, בבת־גלים בחיפה. התמונה שהתגלתה לי עיני הבן היתה מזועזעת: גרונו של הקשיש היה שסוע עמוקות, ראשו נראה כעיסה של בשר ודם והדירה היתה שטופה בדם. דני חנוך מיהר להזעיק את המישטרה. זו הגיעה במהירות ומיד אחרי השוטרים באו החוקרים. ועימם רופא המכון הפאתר-לוגי של מישטרת חיפה. הרופא קבע כי פינחס לא מת בגין החתך העמוק ששיסע את גרונו. הוא נפטר מכך שראשו הוטע פעמים אחדות במשקוף דלת הכניסה. רק אחרי שנפח את נשמתו נגרר פינחס לי מרכז החדר ושם התעללו בגווייתו.

מפקד מרחב חיפה, תת־ניצב אברהם תורגמן, הקים מיד צוות חקירה מיוחד (צח"מ) בן חמישה חוקרים. בראש הצוות הציב תורגמן את אחד מבכירי חוקריו, המפקח ישראל מירחי בן ה־34. מירחי נועד לקידום ולקבלת תפקיד של מפקד צח"מ קבוע במישטרת חיפה — הדרגה הגבוהה ביותר אליה יכולים להגיע חוקרים — אחרי תום החקירה.

פינחס חנוך היה מוכר וידוע לשוטרי חיפה. הוא היה רוכל של סיגריות מוב"רות ברחוב העצמאות, שנהג לעמוד עם מיוודה קטנה. עושה בחפיסות מאל-

בורו וקנט, ליד השער הראשי של הנמל. אולם הכל, כולל שוטרי חיפה, ידעו שהי מיסחר בסיגריות המוכרות הוא רק אחד מעיסוקיו של פינחס, והקטן בהם. חנוך היה חלפן כספים בלתי־מורשה, אחד הר מלווים הגדולים בריבית קצוצה בחיפה. לא מכבר הסתבך אחד מבכירי סוחרי חיפה ובמהלך הדיונים בין עורכי־הדין שלו לבין עורכי־הדין של נושיו התברר, כי אותו סוחר חייב סכומי־עתק לפינחס חנוך. פינחס היה שולח מדי פעם בפעם את ידו גם במיסחר סמים, בדרך כלל סמים לא־קשים. ימים אחדים לפני הרצח עצרה המישטרה כמה צעירים מאוס־אלי־פחם, כשר ברשותם כמות גדולה של סוליות חשיש. בחקירתם הודו הצעירים כי היו בקשרי סחר־סמים עם חנוך, שיממן את העיסקה. חוקרי המישטרה חיפשו כסף וסמים על גופו של פינחס חנוך ובדירתו. ואכן, בי דירה נמצאו שש סוליות חשיש וכמה אלפי לירות. אולם חוקרי המישטרה ידעו, שאצל פינחס צריך להימצא סכום כסף הרבה יותר גדול, ומה שחשוב ממנו, לי עניין החקירה, פינחס קטן שבו רשומים כל אותם שנטלו מידיו הלוואות. אבנט הכסף, שאותו היה פינחס חוגר תחת שני זוגות מכנסיו, שאותם הקפיד ללבוש אלה על גבי אלה, כדי שקשה יהיה לשדר אותו, לא נמצא. על פי הערכת החוקרים היו צריכים להימצא בו מיליוני לירות במטבע זר. גם הפיננס לא נמצא.

בין הנחקרים היה גם בנו של פינחס, דני. למישטרה נודע כי דני ואביו עמדו לעזוב את הארץ, בדרכם לארצות־הברית, יומיים אחרי יום הרצח. הם היו עתידים להצטרף אל אחיו של דני ואל שרה, הי מבכרת להקרא שרית חנוך, אשתו של דני שהקדימה את צאתה לארצות־הברית. היה מי שסיפר לחוקרים, כי ביום הרצח רבו פינחס ודני והאב הודיע לבנו כי אין הוא לוקח אותו עמו לארצות־הברית. הסיפור הזה, העובדה שדני היה זה

הנאשם

ראש הצח"מ, מפקח ישראל מירחי, היה משוכנע באשמתו של דני חנוך ולא בחל בשום אמצעים כדי להשיג את הודאתו.

שלי עלה לי על הצואר, ולא קיבלתי אוכל מיוחד לחולי אולקוס. החוקרים הכי טיחו לי שאם אודה הם יעבירו אותי לי בית־מעצר יותר נוח, ושכללל יהיה לי יותר טוב בחיים. החלטתי להודות, ולהוכיח שאני צודק בבית־המישפט".
האמת היא, שכאשר בא ראש הצח"מ אל תת־ניצב תורגמן ובישר לו שהחשוד נתן הודאה מלאה ברצח, ואף שיחזר בפני מצלמות הווידאו את המעשה, הוא הוסיף: "אבל לפני שהוא חתם וגם אחרי שהוא חתם הוא אמר שהוא חף מפשע".
למרות שהיתה בידי השוטרים הודאה